

Libuše Burger

Novináři

Libuše Burger
Novináři

Eroika

Libuše Burger

Novináři

Eroika

© Libuše Burger, 2008

© Eroika, 2008

ISBN 978-80-86337-79-1

Intro

Redakce inzertních novin Pražský den sídlí v jedné z těch vinohradských kanceláří, co se v nich kvůli prachu a hluku z ulice nedají otvírat okna a kde musejí být neustále zatažené žaluzie, aby sluneční paprsky nepřekážely na monitorech počítačů. V domě navíc právě probíhá rekonstrukce, takže nepříjemné zvuky typu vrtání, ťukání nebo bouchání jsou na denním pořádku. Redaktoři sedí pospolu v jedné místnosti a vzájemně si lezou na nervy telefonováním, posmrkáváním a komentováním světových událostí; Luboš Janeček ovšem své kolegy obtěžuje nejvíc, protože mu kromě výše uvedeného navíc smrdí nohy. Zoufalému nedostatku soukromí se vyhnul akorát zakladatel firmy Martin Schauer, který si coby „pan ředitel“ zabral pro sebe oddělený kamrlík a mezi své zaměstnance vchází jen na pětiminutové ranní porady (po ránu se dá v místnosti ještě jakžtakž dýchat). Redaktorům to pochopitelně vyhovuje, protože není příjemné mít šéfa neustále za zády a překlikávat z Tetrisu do Wordu pokaždé, když za sebou zaslechnete pohyb jeho židle.

Schauer býval generálním ředitelem významné mediální společnosti, která vydávala několik čtenářsky úspěšných titulů, jednoho dne mu však znenadání přestala fungovat přístupová hesla do počítače a o hodinu později mu byla doručena výpověď. Schauer ji přijal s hrdostí hodnou generálního ředitele. Uklidňovalo ho

vědomí, že příčinou vyhazovu z takto vysoké pozice většinou nebývá osobní selhání, ale spíš kamarádšoft majitele firmy s jiným perspektivním manažerem, který si na vaše místo brousí zuby. Zneklidňoval ho ale fakt, že s takovým zápisem v životopise má omezenou volbu dalšího zaměstnání – když jste jednou byli generálním ředitelem, tak už nechcete být nikdy něčím méně významným – natož někým méně placeným.

Protože se Schauerovi celého půl roku nedařilo najít prestižní podnik, kde by na něho čekali s otevřenou náručí, a protože jeho manželka rozfofrovala odstupné z mediální společnosti dříve, než předpokládal, uchýlil se k jedinému možnému kroku, který z něho opět učinil ředitele – založil vlastní firmu.

Díky předchozím zkušenostem, vrozené pracovitosti a finanční podpoře svého dlouholetého přítele Arnolda začal vydávat inzertní plátek, který se každý všední den zdarma rozdává Pražanům. A aby si to lidé vůbec chtěli brát, zařadil do něj kromě inzerátů také základní zprávy z domova a zahraničí, kulturní přehled a horoskopy. A docela se mu daří.

Schauer je typ člověka, o kterém po prvním setkání řeknete, že je to arogantní blbec. A to jste ještě hodně slušní. Jste-li ale vnímaví, za čas poznáte, že jste mu trochu křivdili. Schauer se sice chová arogantně a občas se vyjadřuje jako blbec, mozek mu ale pracuje přesně a v jádru má lidi rád. Arogantní chování vychází z jeho postavení – jako generální ředitel se musíte chovat suverénně a tvářit se, že všechno víte nejlépe. Můžete být žoviální, ale nikdy ne přímo kamarádští,

aby s vámi vaši podřízení nezkoušeli vorat. Ve slabších chvílkách se Schauer cítí osamělý.

Jeho přítel Arnold je Němec. V našem příběhu nesehraje žádnou úlohu, protože do redakce moc nechodí. Má své vlastní podnikatelské aktivity v rodné zemi a do Pražského dne zavítá jen jednou za měsíc, aby pohledem na účetní uzávěrku přiživil naději, že se mu jeho investice jednoho dne vrátí. Ačkoli je to jeho zásluha, že firma mohla vzniknout a dát práci několika lidem, u redaktorů si příliš mnoho sympatií nezískal. Částečně za to může jeho příslušnost k obecně neoblíbenému národu a částečně jeho důležitý výraz v tváři, se kterým jim šišlavou angličtinou vysvětluje, jak se mají dělat noviny.

Schauerovou pravou rukou je asistentka Alena Bílková. Je to pětadvacetiletá výrazná blondýna s vypouklýma očima a kobylími zuby, jejíž nedostatky na kráse v obličejí příroda kompenzovala obrovským poprsím. Většina lidí včetně jí samé se domnívá, že jí nevídaný objem hrudníku dopomohl k místu, pravda je to ale, jak to tak bývá, jen do jisté míry. Schauer pochopitelně Aleniny vnady zaznamenal, dívku ale nepřijal proto, že by ho přitahovaly, ale naopak z důvodu, že dává přednost drobnějším. Milostné románky podle něj na pracoviště nepatří a čím méně ho kolegyně přitahují, tím lépe se mu s nimi pracuje. To mu ovšem nebrání v tom, aby s Alenou občas slovně zalaškoval; ostatně kdyby to nedělal, bál by se, že se asistentka urazí.

Alena si ale jeho narážky vykládá tak, že po ní jede jako každý šéf po mladé holce, a nerada si přiznává, že

ji Schauer svým způsobem přitahuje. Nejspíš se jí líbí jeho urostlá, masitá postava slibující živočišný způsob sexu, který ve vztahu se svým snoubencem postrádá. Přesto je pevně rozhodnutá, že si se Schauerem nic nezačne. Její snoubenec je totiž tak hodný, že by ho nikdy v životě nemohla podvést.

Druhou a zároveň poslední ženou v redakci je vedoucí vydání Irma Potůčková. Ne že by chtěl Schauer diskriminovat slabší pohlaví, naopak má zkušenost, že ženy snesou větší pracovní zátěž než muži a méně se flákají. Biologické hodiny ale bijí každé z nich, a kdyby měl plnou redakci ženských, každou chvíli by tu někdo odcházel na mateřskou. To si Schauer při svém omezeném rozpočtu nemůže dovolit, a proto do firmy přijal jen Alenu, jejíž poprsí mu je taktickou oporou při obchodních jednáních, a Irmu Potůčkovou, které už bylo čtyřicet a smířila se s bezdětným životem.

Říká se, že každá žena může být krásná, když pro to něco dělá. Irma tento boj vzdala už dávno a s přibývajícím věkem se vytrácela naděje, že se její vzhled někdy změní k lepšímu. Každý rok navíc pravidelně přibere pět kilo. Nikdo neví, jestli za mlada měla nějakého milence, každopádně se nikdy neprovdala. V posledních letech žije v bytě po rodičích společně se svým bratrem, který po rozvodu skončil jako oškubané kuře. Irma si je vědoma svých fyzických nedostatků a snaží se dát světu najevo, že jí to vůbec nevadí. Nemůže-li zaujmout lidi líbezným vzhledem, chce si je získat veselou, kamarádkou povahou. Mluví hodně nahlas, vtipkuje a pěstuje si image super holky do party.

S každým na setkání si potyká, výjimku tvoří její podřízení redaktoři. Těm tykání dosud nenabídla, protože se obává, že by u nich ztratila respekt. Netuší ovšem, že ho nemá ani tak. Je těžké chovat respekt k ženě, která vypadá jako syn Johna Lennona. Irma navíc tráví většinu pracovní doby v kuárně, a tak redaktorům nezbyvá než spekulovat, co vlastně v redakci dělá.

Z redaktorů byste si nejprve všimli Luboše Janečka, už díky jeho nezaměnitelnému pachu. Luboš se každý den poctivě myje, ale nohy se mu potí víc než normálním lidem. Není jasné, jestli o své indispozici ví, nikdo ho na ni ale neupozorní, protože je to neslušné. Práci nicméně vykonává svědomitě, a tak má u Schauera dobré oko. Luboš má na starosti zpravodajský mix z domova i zahraničí. Jeho každodenní povinnosti spočívají ve vybrání nejzajímavějších zpráv z ČTK a jejich následném zkrácení podle potřeb novinového formátu. Protože je poctivý a dlouze dumá nad závažností každé informace, tráví v práci dvanáct hodin denně. Jediný, komu tím leze na nervy, je Irma, protože za ní během odpoledne neustále běhá do kuárny a chce konzultovat vzhled zítřejších novin. Ráno se zase sáhodlouze vyptává, zda den předtím něco nezvořal. Irma nikdy neví, co by mu odpověděla, protože ji nebaví pročítat plátek celý. Většinou ho ráno jen tak zlehka prolistuje a pak čeká, až se rozezvoní telefony. Pokud do dvanácti hodin nezavolá nějaký rejpvavý čtenář, že mají v novinách chybu, usoudí, že se žádný průšvih nestal.

Vedle Luboše sedí u stolu sporták Zdeněk Pospíšil.

Je to štíhlý mladík s velkýma modrýma očima a souměrnými rysy v obličejí. Vlasy si nechává zkracovat strojkem na pár milimetrů, aby tak zamaskoval začínající pleš. Snad každá žena by o něm na první pohled řekla, že je hezký. Zapochybovala by jen o jeho přitažlivosti, protože typ „tvářička jako dětská prdelka“ připadá sexy nemnoha ženám. Sám Zdeněk se nicméně domnívá, že se do něho každá rovnou zamiluje. Patří k těm šťastlivcům, kteří dovedou na každé překérní situaci najít něco pozitivního a na všem pozitivním to nejpozitivnější. Tak například v minulém měsíci měl něco málo se dvěma neznámými dívkami a obě mu nezávisle na sobě řekly, že hezky líbá. Protože se ten měsíc kromě své přítelkyně s nikým jiným nelíbal, vnímá to jako stoprocentní úspěch. Zdenka nikdy netíží špatné svědomí, protože si veškeré své jednání umí racionálně zdůvodnit. Když své přítelkyni zahne s cizí dívkou, nenazývá to nevěrou, nýbrž nevinným úletem.

Ve firmě ho nikdo nemá moc rád, protože působí jako namyšlený fouňa, a navíc práci spíš jen předstírá. Celá odpoledne tráví sledováním sportovních utkání se sluchátky na uších, výsledky a články o jejich průběhu ale potom pouze zkopíruje z ČTK. Rád se ovšem vydává za tvrdě pracujícího člověka a všechny své známé děsí líčením předlouhé pracovní doby, která se v případě důležitého večerního zápasu protáhne téměř do půlnoci.

Naproti Lubošovi sedí Jiří Šourek. Vychrtlý, nenápadný chlapec s brýlemi, jejichž obroučky mají k mo-

dernímu věku daleko. Jeho matka říká, že by měl chodit víc na vzduch, a má pravdu. Jiřího obličej je stejně zelený jako tapeta na ploše jeho počítače. Jenomže Jiří si na nějaké procházky zrovna nepotrpí. Fascinuje ho svět internetu, skýtající ojedinělou změť informací, jejíž kouzlo dovede přebít i jeho někdejší vášeň pro knihy. Jiří dává dohromady kulturní přehled a drobné články o životě celebrit. Díky vrozenému intelektu je ve své práci hbitý, a tak v pracovní době stihne pročíst veškeré suché zpravodajství i pepné zajímavosti, které se objeví na českých i zahraničních serverech. Když pak přijde večer domů, je natolik rozrušen krutostí světových událostí, že si musí pustit pro uklidnění nějaký béčkový film, nejlépe horor nebo detektivku.

Kolegové Jiřího vlastně ani moc neznají. Je pro ně tím hubeným stvořením, co sedí s očima věčně nalepenými na monitoru a kouše se do ruky. Možná v nich vzbuzuje i trochu soucit, a to zejména kvůli svému příjmení. Protože se za něj stydí, domluvil se s vedoucí vydání, že ho nebude na kulturní stránku podepisovat celým jménem, ale uvede jen zkratku „jiš“. Jiří si jméno nemůže změnit, protože je citově vydírán svojí matkou, která přísahá, že ji skolí infarkt, pokud Jiří projeví takovou neúctu ke svému předčasně zesnulému otci.

Jiří se s kolegy redaktory příliš nebaví, protože se mu dost protiví. Není zrovna prototypem muže, kterému ženy leží u nohou, a tak jen těžko snáší vychloubačné Zdeňkovy řeči o tom, kolik krásek ho včera zase balilo. Proti Lubošovi by snad ani Jiří nic neměl, kdyby neseděl přímo naproti němu, přesněji řečeno, přímo

naproti jeho nohám. Když je Luboš navíc natáhne, Jiří není schopen pozřít svačinu.

Ale nebyl by to reálný svět, kdyby nebyl plný paradoxů. A tak ačkoli Jiří zaujímá ke svým kolegům postoje vesměs negativní, zrovna oni dva jsou předurčeni k tomu, aby mu jednoho dne zachránili život.

Kolektiv doplňují dva grafici, kteří mají zároveň funkci korektorů. Tyto pozice byly pro Schauera od začátku bolavou patou, protože lidé s grafickými zkušenostmi se většinou nespokojí s průměrným platem. A víc se Schauerovi dávat nechtělo. Trvalo to delší dobu, ale pozice se nakonec zaplnily kandidáty více než vhodnými.

Přestože je Adamu Koutskému dvacet osm let, dosud nevyrostl z idealismu mládí. Stejně jako před deseti lety, tak i dnes je přesvědčen o tom, že je předurčen ke spáse české kultury. Považuje se za jakéhosi *arbitera elegantiae*, který umí lépe než kdokoli jiný rozhodnout o tom, co je kvalitní umění a co je laciný střední proud. Hůře placené místo přijal z důvodu, že chtěl za každou cenu proniknout do jednoho z masových médií, aby mohl ovlivnit jeho obsah a dopřát Pražanům trochu alternativy. Pochopitelně přitom naráží na odpor Jiřího Šourka, jemuž praktická životní filosofie i vědomosti načerpané během dvou let na žurnalistice brání vnímat čtenáře jako pasivní příjemce nevyžádaných informací. Naopak je zastáncem názoru, že se noviny musejí přizpůsobit požadavkům a vkusu jejich recipientů, jinak by je nikdo nečetl. Adam je s Jiřím téměř neustále na kordy a jeden

o druhém si myslí, že je blbec, ale i toto nepřátelství jednoho dne zevšednělo jako ostatně všechno v téhle firmě, a tak tu ti dva vedle sebe vegetují v podivné symbióze, vycházející z nutnosti spolupráce.

Druhý grafik Jakub Plha se nechal Schauerem zaměstnat jednoduše proto, že dle svého názoru na lepší práci nemá. Jakub je jakýmsi protipólem sportáka Zdeňka. Ačkoli není přímo krásný, mnohé ženy přitahuje. Kombinace jeho urostlé postavy a výrazných rysů obličeje s dlouhými tmavými vlasy připadá ženám zajímavá... i když jim možná jen připomíná Daniela Hůlku. Jakmile se ale na něj nějaká slečna zadívá, začne se Jakub ohmatávat, zda nemá rozepnutý poklopec nebo natrženou košili. Když se ho odvážnější příslušnice druhého pohlaví pokusí oslovit, je přesvědčený, že si z něho dělá legraci.

Jakub nenávidí svůj obličej, který považuje za ošklivý, a aby ho trochu zakryl, nechává si růst plnovous. Nevěří ani svým intelektuálním schopnostem. Skládat pod sebe reklamní čtverečky v programu Quark je pro něho ideální práce, kde nemá příliš velkou odpovědnost a nemusí se bát, že po něm někdo bude žádat složité úvahy. Jakub navíc ani neví, co by ho vlastně bavilo. Celý svůj život žije ve znamení nudného stereotypu. Nemá rád sebe ani jiné lidi. Jedinými věrnými společníky v jeho domácnosti jsou čtyři kočky a televize.

Inzertní oddělení je kvůli jednání s klienty umístěno v reprezentativnějších prostorách a s redakcí komunikuje spíše jen telefonicky nebo mailem.

Do redakce občas dochází astrolog Váša, který do novin dodává denní horoskopy. Na první pohled vypadá jako potrhlý stařík s pisklavým hlasem, v hlavě to má ale dobře srovnané. Na rozdíl od svých kolegů z branže měl to štěstí, že se dokáže dívat na věci neosobním pohledem a není sebestředný. A tak místo toho, aby se od rána do večera rýpal ve svém vlastním horoskopu a ujišťoval se, že ten Uran v prvním domě mu skutečně celý život dodává skvělé okultistické schopnosti, dokáže se pečlivě věnovat horoskopům druhých lidí a být jim dobrým psychologickým poradcem. Pro svůj nedostatek samolibosti hraničící se skromností si nicméně neumí za své služby říkat o velké sumy, a tak si musí přivydělávat psaním horoskopů do inzertního plátku. S pořádnou astrologií nemají nic společného, ale aspoň lidi pobaví.

Poslední osobou, se kterou se Schauerovi zaměstnanci ve firmě setkávají, je mladík doplňující kávu do automatu stojícího na chodbě. V našem příběhu má funkci pouze estetickou. Přesto ho nelze vynechat. Jako jediný z protagonistů je totiž skutečně hezký.

I

Jiří se šine domů stejně šouravým krokem, jakým se plazí do práce. Z Vinohrad na Anděl chodí pěšky, protože si rád po osmi hodinách v kanceláři vyčistí hlavu a rozhybá tělo. Než zamíří k domovním vratům, staví se vedle v cukrárně pro čtyři indiánky, které večer zbodne při hororu.

Danek se rozštěká, sotva Jiří vstoupí do domu. Vystoupá dvě patra, odemkne dveře a nohou jemně odstrčí nadšeného jezevčíka, který na něj radostně skáče. Když Danek vítání učiní zadost, začne očuchávat balíček s indiánky. „Jedeš? To je pro mě,“ okřikne ho Jiří. A to už vychází z obýváku jeho matka a bere Danka do náruče.

„Chudáčku můj malej, oni ti nedají ani dortíček, všechno ti sežerou!“ lituje ho a pes smutně zakňučí.

„Ahoj mami,“ řekne Jiří a spěchá schovat indiánky do lednice.

„Jedl jsi něco v práci?“ zeptá se paní Šourková a hrne se do kuchyně ohřát synovi jídlo, protože ví, že v práci nikdy neobědvá.

„To je dobrý, mami, já si to udělám sám,“ zadrží ji Jiří a otevře troubu. „To máme zase kuře?“

„Vždyť ho máš rád?!“

„Ale nemusím ho sedm dní v týdnu.“

„Jen si užij kuřátka, než se rozmůže ptačí chřipka a všechny slepice vyhuběj.“

„A nemohlo by být příště aspoň na jinej způsob?“ zkouší to Jiří, protože pečené kuře posypané červenou paprikou je už pro něj odporným stereotypem.

„Takhle je to nejlepší,“ stojí si za svým matka. „Mně by to jinak ani nechutnalo...“

Je to pořád stejná písnička, ale Jiřímu to nedá, aby to nezkusil znova: „Mami, co kdybych někdy uvařil já?“

„Dělej si, co chceš,“ urazí se matka. „Já to kuře klidně můžu vyhodit nebo dát psovi.“

„Ty to špatně chápeš,“ zachraňuje situaci Jiří. „Já bych jenom chtěl, aby sis odpočinula, nemusíš pořád pobíhat v kuchyni!“

„Ale já to dělám ráda, Jiříku! To víš, celej den tu jsem sama...“

Jiří si odevzdaně nandá na talíř pár brambor a stehno z kuřete a chvíli do něho nerozhodně šťouchá vidličkou.

„Mami, tady za rohem je klub pro seniory. Proč tam nezajdeš? Dělají procházky, mají kulturní programy, rozptýlila by ses.“

„Prosím tě?“ ohrne ret matka. „Co bych dělala mezi těma bábama?“

Paní Šourková je už sice v důchodovém věku a do práce nechodí, stárí si ale nehodlá připustit. Vlasy si barví ohnivou červení a podpatky obouvá i na procházku se psem. Svůj věk uznává jen v dopravních prostředcích, kde od mládeže vyžaduje, aby ji pouštěla sednout.

„A co paní Bláhová? S tou můžeš zaskočit na kafe,“ pokračuje Jiří.